

nární, resp. že se tak stalo omylem, stačí poznamenati, že proti rozhodnutí vlády z 25. května 1934, intimovanému st-li výnosem presidia vrch. soudu v Praze ze 7. června 1934, nebyla ve lhůtě tehdy platného § 14 zákona č. 36/1876 ř. z., jak nss sám zjistil a st-l ostatně ani ne-
tvrdí, žádná stížnost k nss vznesena, takže rozhodnutí to se stalo nena-
říkatelným a nemůže je tedy nss při příležitosti stížnosti do jiného
rozhodnutí po uplynutí oné lhůty přezkoumávat; z obsahu jeho pak
správnost st-lova tvrzení nijak nevyplývá. Mimo to za účinnosti plat.
zákona č. 103/1926 Sb. nelze přeložení soudce k jinému soudu v dosa-
vadní hodnosti, tedy bez povýšení, jinak uskutečniti, než podle § 36
odst. 6 a § 6 plat. zákona propůjčením systemisovaného místa s dosa-
vadní hodností u jiného soudu. Z jakého důvodu však k tomuto pro-
půjčení nového místa služebního došlo, t. j. zda se tak stalo k žádosti
soudce nebo v důsledku disciplinárního odsouzení, či místo bylo pro-
půjčeno povýšením soudce nebo jen přeložením, je s hlediska vlád.
usnesení z 16. ledna 1931 zcela nerozhodno. Z toho vyplývá závěr, že
st-l v daném případě nemá nároku na požadovaný služební přídavek
za měsíce červen a červenec 1934.

Č. 13.030.

Z a m ě s t n a c i v e ř e j n í: * Nárok na diety z titulu vedení dvojí domácnosti podle ustanovení bodu B odst. II. části B usnesení min. rady z 22. prosince 1920 o úpravě osobních poměrů civilních státních zaměstnanců na Podkarpatské Rusi nevykládá okolnost, že přeložení úředníka z moci úřední stalo se z jeho zavinění.

(Nález z 27. října 1937 č. 14.796/37.)

V ě c: Štěpán P. ve Volovém proti rozh. min. zemědělství v Praze z 5. září 1934 o dietách z titulu vedení dvojí domácnosti.

V ý r o k: N a ř í k a n é r o z h o d n u t í s e z r u š u j e.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání st-lovu proti výměru zem. úřadu v Užhorodě z 9. března 1933, jímž byl zamítnut jeho nárok na diety z titulu vedení dvojí domácnosti počínajíc od 3. března 1926, o něž st-l žádal z důvodu svého přeložení od okr. úřadu v Nižních Vereckách k okr. úřadu v Perečíně. Tento svůj výrok odůvodnil žal. úřad takto: Jedním z předpokladů, na které usnesení min. rady z 22. prosince 1920, jímž byly stanoveny zásady pro úpravu poměrů civilních státních zaměstnanců na Podkarpatské Rusi, váže nárok na diety pro dvojí domácnost, jest okolnost, že zaměstnanec byl na nové působíště přeložen z moci úřední. Cit. usnesení, pokud tento předpoklad stanoví, nelze však v této části vykládati osamoceně, nýbrž jeho smysl dlužno hledati v užším rámci korespondujícího předpisu usnesení min. rady z 19. července 1919 a 9. prosince 1919, jakožto základního předpisu o dietách pro dvojí domácnost, podle něhož nárok na tyto diety je vázán na předpoklad nezaviněného přeložení z moci úřední. I když usnesení min. rady z 22. prosince 1920 nestanoví požadavek přeložení ne-

zaviněného *verbis expressis*, nýbrž mluví toliko všeobecně o přeložení z moci úřední, nelze přece tomuto jeho obratu v této souvislosti přes uvedenou odlišnost jeho slovního znění rozuměti tak, jako by jím mělo býti vyjádřeno něco zásadně jiného, než co bylo stanoveno ve zmíněné úpravě základní, nýbrž dlužno naopak míti zato, že obratem tím měla býti vyjádřena opět jenom podmínka nároku zcela shodná s podmínkou, na niž nárok na diety vázalo původní a — jak řečeno — základní usnesení min. rady z 19. července 1919, po případě z 9. prosince 1919, neboť při vnitřní spojitosti obou uvedených úprav nelze se domyslití důvodu, proč vláda nárok stejného obsahu byla by chtěla vázati — když jinak vázala jej na podmínky vesměs totožné — v jediném směru pro území Podkarpatské Rusi na podmínku jinou, která se zmíněným rozdílem místní účinnosti obou úprav není v žádné vnitřní spojitosti. Leč potom dlužno i pro obor usnesení min. rady z 22. prosince 1920 trvati na tom, že předpokladem nároku na diety pro dvojí domácnost i podle tohoto usnesení může býti opět jenom přeložení z moci úřední zaměstnancem nezaviněné. Jelikož přeložení st-le z Nižních Verecek do Perečina se stalo pro podezření, že st-l byl proti československému státu zaujat a že tím mohl v okrese Nižní Verecky, jako okrese pohraničním, vyvíjeti činnost státu nepřátelskou, stalo se přeložení to sice z moci úřední, avšak bylo st-lem, resp. jeho chováním zaviněno.

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost zastává stanovisko, že usnesení min. rady z 22. prosince 1920, které jest jediné směrodatné pro posouzení nároků státních zaměstnanců na Podkarpatské Rusi na diety z titulu vedení dvojí domácnosti, nelze vykládati ve spojitosti s usnesením min. rady z 19. července a 9. prosince 1919, jež na území Podkarpatské Rusi neplatí, a že proto není možno nárok na diety z titulu vedení dvojí domácnosti omezovati na Podkarpatské Rusi jenom na případy nezaviněného přeložení z moci úřední. Žal. úřad naproti tomu vychází z právního názoru, že cit. usnesení min. rady z 22. prosince 1920 nutno vykládati ve spojitosti se základním usnesením z 19. července a z 9. prosince 1919, neboť při vnitřní spojitosti obou uvedených úprav nelze se domyslití důvodu, proč vláda nárok stejného obsahu by byla chtěla vázati pro území Podkarpatské Rusi na podmínku jinou. Nss nemohl pro tento právní názor žal. úřadu shledati oporu v zákoně.

Usnesením min. rady z 22. prosince 1920 o úpravě osobních poměrů civilních státních zaměstnanců na Podkarpatské Rusi, o které opírá st-l svůj nárok, stanoví v odstavci II-B-2, že ženatým nebo tam uvedeným, jim na roveň postaveným, zaměstnancům na Podkarpatské Rusi trvale ustanoveným přísluší jak při původním jmenování, tak i při pozdějším přeložení z moci úřední, pokud se nemohou pro úředně zjištěný nedostatek bytů do nového působiště nebo do místa poblíže se nalézajícího a normálně přístupného přestěhovati, diety, případně mimořádný přídavek stanovený pro exponované zaměstnance v bodě I.

Při výkladu právní normy podle interpretačního pravidla daného v § 6 o. z. o. dlužno zjistiti především vlastní význam slov v jejich spojitosti, a teprve když by touto cestou nebylo lze docílití žádoucího

výsledku, je přistoupení k výkladu logickému nebo sáhnouti k analogii. V daném případě nelze však býti na pochybnostech o tom, že podle obvyklého smyslu vyjadřuje v obecné mluvě slovní obrat »přeložení z moci úřední« každé přeložení zaměstnancovo, které se stalo z moci úřední, a contrario přeložení, které se stalo na žádost zaměstnancovu. Slovní obrat »přeložení z moci úřední« zahrnuje pak v sobě nejen přeložení z moci úřední, jež je diktováno potřebou úřadu, nýbrž i takové, ke kterému tkví důvod ve státním zaměstnanci. Poněvadž však v cit. ustanovení usnesení z 22. prosince 1920 normotvůrce nijak nerozlišuje mezi těmito různými způsoby přeložení z moci úřední, není důvodu, aby při výkladu tohoto ustanovení byl činěn nějaký rozdíl, a nelze proto okruh zaměstnanců majících podle cit. předpisu nárok na diety při přeložení z moci úřední omezovati bez výslovné normy jen na ony zaměstnance, jejichž přeložení bylo diktováno potřebou úřadu.

Soud nemohl přisvědčiti názoru žal. úřadu, že cit. usnesení z 22. prosince 1920 nutno vykládati ve spojitosti s usnesením z 19. července a z 9. prosince 1919, neboť z okolností, že obě usnesení upravují tutéž věc, t. j. nárok na diety z titulu vedení dvojí domácnosti v různých částech státu, nelze ještě dovoditi, že by obě úpravy musily býti i v podrobnostech úplně stejné a že by obě chtěly vázati nárok na diety na tytéž podmínky. Právě naopak okolnost, že obě úpravy, ač se týkají téže věci, jsou provedeny zcela samostatně dvěma různými usneseními min. rady, a že min. rada, upravujíc osobní poměry státních zaměstnanců na Podkarpatské Rusi, neomezila se na pouhé rozšíření platnosti zásad z 19. července a 9. prosince 1919 na území Podkarpatské Rusi, nasvědčuje tomu, že vláda chtěla tyto věci upravití zcela nově, a to nezávisle na uvedených dřívějších usneseních.. Plyne to také z té okolnosti, že usnesení min. rady z 22. prosince 1920 ani nepřevzalo starou běžnou dikci usnesení z roku 1919 o »nezaviněném přeložení z moci úřední«, ani na žádném místě se na tato usnesení z r. 1919 neodvolává, nýbrž nároky státních zaměstnanců na Podkarpatské Rusi upravuje zcela samostatně. Vzhledem k tomu nelze po názoru soudu uvedených usnesení z 19. července a 9. prosince 1919 použití při výkladu usnesení z 22. prosince 1920 a nelze proto obrát »přeložení z moci úřední« vykládati tak úzce jako v uvedených usneseních, jež používají obratu mnohem užšího »nezaviněné přeložení z moci úřední«.

Z úvah shora uvedených plyne, že žal. úřad vycházel v nař. rozhodnutí z nesprávného právního výkladu ustanovení bodu B odst. II. části B usnesení min. rady z 22. prosince 1920.

Č. 13.031.

Živnostenské právo. — Samospráva obecní. — Řízení správní: V řízení o žádosti subjektu oprávněného konati trhy v obci na Slovensku, aby bylo zrušeno ustanovení tržního řádu o osvobození místních obyvatelů od tržních poplatků, není obec legitimována vystupovati na ochranu zájmů svého obyvatelstva.

(Nález z 29. října 1937 č. 2554/35-3.)